

[Jørgen Junior]

stensberettigelse ved at komme med flere ord, men vi skulle også gerne kunne skabe nogle resultater, og alle har da også sagt, at det ikke er ord, det gælder, men det, vi skal have fat i i den kommende tid, er resultater; det er nogle konkrete ting, vi skal kunne pege på.

Denne debat i dag med den lange taletid må man vel nok i virkeligheden ganske beskeden og stilfærdigt spørge sig selv: hvorfor kommer den? Hvorfor bruger hr. Gert Petersen så meget af den kostbare tid til at forberede et meget interessant og langt indlæg om noget, som han ikke kan påvirke en døjt? Ja, det kan man måske være ligeglad med set fra et ikke-socialistisk synspunkt. Jeg vil tro, det er nødvendigt på den fløj i dansk politik at markere sig som den rigtige fredsapostel, og det er muligt, at det kan betyde lidt i flytning af stemmer fra det ene parti til det andet, men det er jo desværre nok det, der er hovedformålet med dette, og dermed er vi kommet tilbage til, at der er tale om ord og ikke ret meget andet.

Men hvorfor er der da denne oprustning? Hvorfor bruges disse enorme beløb? Er det, fordi der er stygge mennesker i Sovjet og stygge mennesker i USA? Hvorfor skal der være denne terrorbalance? Ja, mon ikke det er, fordi den simpelt hen er tvingende nødvendig på nuværende tidspunkt? Hvem har skylden? Russerne vil sige: det har amerikanerne, og amerikanerne vil sige: det har russerne. Efter min opfattelse er der ingen tvivl om, hvem der er den aggressive, som vi skal være bange for. Det er ikke vor partner i forsvarssamarbejdet NATO, det er ikke USA. Det kan der være delte opfattelser af; jeg synes, det er meget naivt, hvis man har den modsatte opfattelse. Men naturligvis kan det tjene et formål at lade, som om man er fredsapostel, og det har Sovjetunionen jo gjort flittigt: lige så længe jeg kan huske, har der været tale om, at de er fredens sande forkæmpere. Man har endda talt om noget, der hedder fredens hav, et fredens hav, hvor man nu – det er vel allerede et halvt års tid siden – placerer sine mere eller mindre affældige u-både, men dog udstyret med atomsprængkraftladninger. Den svenske regering protesterer, og jeg går ud fra, at den danske regering også protesterer.

Det tjener nok ikke noget som helst formål, men jeg vil alligevel bede om ministe-

rens kommentar til hele denne sag, som ikke kan være rimelig, når man hele tiden prøver at give det udseende af, at man ganske ærligt mener noget med at ville nedruste, med at ville gøre Østersøen til et fredens hav og med at skabe atomfri zoner i Nordeuropa. Det er jo desværre ting, som er ganske uden realiteter, og det er disse mange ord.

Så er der denne FN-generalforsamling. Ja, kan det hjælpe noget? Naturligvis skal vi da under de givne omstændigheder gøre, hvad vi kan. Vi kan nok ikke gøre ret meget, men vi kan vel heller ikke skade; det tror jeg i hvert tilfælde ikke. Det kunne måske lykkes for os, men jeg vil tro, at vores embedsmænd vil være så diplomatisk indstillet, at det ikke kan risikere at ske. Men det eneste, som man højst troligt kan enes om, hvad bliver det? Det bliver ikke en nedrustning, for det har FN jo ikke nogen som helst indflydelse på. Man kan udstede nogle hensigtsserklæringer, men det kan man bare ikke engang blive enige om. Man kan måske blive enige om mer-administration. Det er vel det eneste, der er en realistisk chance for at blive enige om: et nyt forum, hvor man skal diskutere på en anden måde for dermed måske at få resultater.

Jeg vil naturligvis gerne klart fra vores side over for regeringen give udtryk for, at vi ikke kan bakke det op, hvis den danske regering føler trang til at bruge yderligere midler fra alverdens skatteborgere på en ny FN-institution til at snakke mere eller mindre permanent om nedrustning, for resultaterne af det FN-samarbejde, der har været indtil nu, er jo simpelt hen ganske uacceptabelt småt, og man havde heller ikke kunnet forvente, de skulle være anderledes.

Altså ja til en ægte nedrustning, men nej til de ord, som desværre kun kan blive en grobund for, at propagandaen mod et rimeligt forsvar af Danmark, af Vesteuropa, af demokratierne kan medføre en svækkelse. Jeg er bange for, at disse mange ord i alt for høj grad kun tjener propagandaformål: på småt dansk område måske for SF, på det store plan, hvor det betyder noget, til fordel for Sovjetunionen, så længe det passer Sovjetunionen. På samme måde som Beograd-konferencen og Helsingforskonferencen: så længe man kunne bruge den til noget, skulle man absolut have fokus på det. Så snart der kom realiteter ind i billedet, trækker man sig